



ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไดค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัย
ของนักเรียนประถมศึกษา

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT BASED ON
THORNDIKE'S CONCEPT ON PRIMARY SCHOOL STUDENTS' DISCIPLINE

นายศิวนัฐ เลื่อยิ้ม *

Mr. Siwanut Leryim

ผศ.ดร.ภารดี ศรีรัตน์ **

Asst. Prof. Paradee Srilad, Ph.D.

ผศ.ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์ ***

Asst. Prof. Suthana Tingsabhat, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไดค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษาและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติ 2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไดค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไดค์ จำนวน 16 แผน และแบบวัดความมีระเบียบวินัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่า "ที" (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* นิสิตมหาบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: Siwanut.Le@student.chula.ac.th

** อาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้สุศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม

E-mail Address: aparadee@chula.ac.th

*** อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: suthana.t@chula.ac.th

ISSN1905-4491

Abstract

The purposes of this study were 1) to compare the average score of discipline; before and after of the experimental group earning physical education learning management based on Thorndike's Connection Theory and the control group earning conventional teaching method. 2) to compare the average score of discipline; after the experimental between group earning physical education learning management based on Thorndike's Connection Theory and the control group earning conventional teaching method. A sample was selected from 60 students grade 1 of Chulalongkorn University Demonstration Elementary School. Thirty students were assigned to the experimental group while the other thirty students were assigned to the control group. The research instruments composed of 1) sixteen physical education lesson plans based on Thorndike's Connection Theory and 2) the assessment of discipline. The data was analyzed by means, Standard Deviations and t-test

The research findings were as follows; 1) The average score of discipline of the experimental group after implementation was significantly higher than before implementation at .05 level. 2) The average score of discipline of the experimental group after implementation was significantly higher than the control group at .05 level

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้พลศึกษา / แนวคิดของธอร์นไดค์ / ระเบียบวินัย

KEYWORDS: PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT / THORNDIKE'S CONCEPT / DISCIPLINE

บทนำ

สังคมไทยมุ่งหวังให้เด็กและเยาวชนไทยเก่ง ดี และมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) การดูแลเด็กและเยาวชนให้มีการเจริญเติบโตทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ สังคมและคุณธรรม จริยธรรมนั้น นับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถที่สมวัย และการจัดการศึกษานั้นจะต้องมีคุณภาพยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ สามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ หนึ่งในจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในทุกด้านมีแนวทางที่สอดคล้องโดยตรงกับหลักการและปรัชญาการพลศึกษา คือ การจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาอย่างครบถ้วน เพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านคุณธรรม จริยธรรมและควมมีระเบียบวินัย

ปัจจุบันสังคมไทยเป็นสังคมแห่งการพัฒนา ที่มุ่งเน้นความทันสมัยทางเทคโนโลยีและความเจริญทางด้านวัตถุ โดยขาดการมุ่งเน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้เป็นพลเมืองที่ดีและมีระเบียบวินัย จึงก่อให้เกิดปัญหาสำคัญในสังคม คือ การฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง ไม่เคารพกฎระเบียบของการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมหรือเรียกอีกคำหนึ่งว่า “สังคมขาดวินัย” (ไทยพับลิก้า, 25 เมษายน 2557) ปัญหาดังกล่าวเกิดจากการขาดการปลูกฝังควมมีระเบียบวินัยในตนเองและขาดการปลูกฝังจิตสำนึกต่อส่วนรวม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ควรได้รับการพัฒนาและปลูกฝังอย่างถูกต้องตั้งแต่ในวัยเด็ก เพราะเด็กที่มีระเบียบวินัยในตนเองจะส่งผลให้เกิดคุณลักษณะด้านต่าง ๆ ตามมา ดังที่ เพชรรัตน์ จงนิมิตรสถาพร, ลัดดา ศิลาโนย และ ภัสสร อินทรกำแหง (2537) ได้กล่าวว่า “การสร้างวินัยให้กับคนในชาติเป็นสิ่งสำคัญ ควรเริ่มสร้างและพัฒนาตั้งแต่วัยเยาว์เป็นเด็ก ในการสร้างวินัยควรให้เด็กฝึกปฏิบัติตามระเบียบ โดยได้เข้าใจเหตุผลและเห็นความดีงามจากการปฏิบัติตามระเบียบนั้น อย่าให้เด็กรู้สึกถูกบังคับ” ซึ่งสอดคล้องกับ ญัฐพร สุตติ (2549) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างวินัยให้กับเด็กเพื่อให้เด็กดูแลช่วยเหลือตัวเองได้ และสามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ดี โดยมีหลักการสำคัญในการสร้างวินัยคือให้วินัยเกิดภายในตนเอง ไม่ใช่เกิดวินัยจากการถูกผู้อื่นบังคับ ระเบียบวินัยจึงเป็นทักษะด้านพฤติกรรม

ที่ควรได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กับทักษะด้านพุทธิปัญญา ในการเปลี่ยนการให้ความรู้เป็นให้การปฏิบัติ เปลี่ยนคนให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศจำเป็นต้องอาศัยทักษะด้านพฤติกรรม (Heckman, 2013) ซึ่งสอดคล้องกับ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2550) กล่าวว่า วินัยเป็นพฤติกรรมที่เรียนรู้ด้วยกระบวนการสอน ทักษะทางสังคมและพฤติกรรมอย่างหนึ่ง การปรับปรุงและเสริมสร้างพฤติกรรม ให้สามารถควบคุมตนเอง รู้จักปกครองตนเอง จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กมีพื้นฐานที่ดีในการเสริมสร้างทักษะชีวิต เมื่อเด็กเติบโตขึ้น เด็กจะสามารถดูแลตัวเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ดังนั้น การสร้างวินัยให้กับเด็ก ต้องอาศัยการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของครูวิชาพลศึกษาเป็นสื่อกลางที่จะมีส่วนช่วยจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนนั้นมีระเบียบวินัย ฝึกปฏิบัติตามระเบียบอย่างถูกต้องและเหมาะสม ให้เป็นกิจวัตรประจำวัน การจัดบรรยากาศการเรียนรู้และสภาพแวดล้อมสามารถส่งเสริมและเอื้อให้เกิดระเบียบวินัยแก่ผู้เรียนได้ การปลูกฝังและสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่จำเป็นและควรเริ่มทำตั้งแต่วัยเด็ก “พฤติกรรมจะเปลี่ยนแปลงในลักษณะที่ถาวร ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการฝึกหัดปฏิบัติซ้ำ ๆ อย่างเป็นระบบ ตามลำดับขั้นตอน สามารถรับรู้และเกิดการเชื่อมโยงได้ด้วยตนเอง จนเกิดความเคยชินและเป็นลักษณะนิสัย จึงนำไปสู่การเกิดทักษะของบุคคลนั้น ๆ” (ศิลปชัย สุวรรณธาดา, 2533) พัฒนาการตามวัยและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก เด็กวัย 0-7 ปี เป็นวัยที่มีพลังงานสูง มีความสนใจใฝ่รู้ ชอบการสังเกตและการเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ เรียนรู้ได้ดีผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ผ่านการลงมือกระทำ การส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้พัฒนาไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องอาศัยความมีระเบียบวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวความประพฤติกรรมของเด็กผ่านการเล่นหรือการทำกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความมีระเบียบวินัย ดังที่ ศศิลักษณ์ ชัยนิกิจ (2558) ได้กล่าวไว้ว่า “เด็กในวัย 5-6 ปี เป็นช่วงรอยต่อทางการศึกษาระดับอนุบาลและประถมศึกษา เน้นการปรับตัวด้านอารมณ์และสังคม การปฏิบัติตามคำสั่ง การปฏิบัติตามกฎกติกา และข้อตกลงของกลุ่ม” เป็นวัยที่ทำตามสังคมประเพณี กฎหมายและศาสนา จึงเป็นวัยที่เหมาะสมกับการปลูกฝังให้ระเบียบวินัยในตนเอง อันจะนำไปสู่การสร้างเสริมให้เป็นบุคคลที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2539) ได้กล่าวไว้ว่า “เด็กวัยเรียนในชั้นประถมศึกษา อายุ 7-12 ปี เป็นวัยที่เริ่มมีความพร้อมทางด้านสมองเซลล์ประสาทที่เชื่อมระหว่างสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวาเติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ เริ่มมีการคิดอย่างมีเหตุผล มีความต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ ชอบเล่นเลียนแบบ ซึ่งจะช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนได้อย่างดี เด็กในวัยนี้จะชอบกิจกรรมที่ทำทาสความสามารถตนเอง”

ในอดีตถึงปัจจุบันยังพบปัญหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนไทย ในเรื่องการขาดทักษะในการดำรงชีวิต ขาดความมีระเบียบวินัยในตนเอง ไม่รู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดี ฝ่าฝืนกฎหมายของบ้านเมือง จากผลการสำรวจสุขภาพประชาชนไทย สุขภาพเด็ก ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2551-2552 ของสำนักงานพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารสุขภาพเป็นการวิจัยเพื่อศึกษาพัฒนาการของเด็กด้านอารมณ์ จิตใจ สังคม และจริยธรรมในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9,035 คน อายุระหว่าง 1-14 ปี พบว่า กลุ่มเด็กอายุ 1-5 ปี และ อายุ 6-9 ปี พบปัญหาในด้านความมีวินัย การทำตามกฎระเบียบ กลุ่มเด็กอายุ 10-14 ปี พบปัญหาด้านทักษะการคิดวิเคราะห์ แก้ไขปัญหา ความรับผิดชอบ และมีนิสัยคดโกง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอแนะ แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าว โดยให้ฝึกความมีระเบียบวินัยให้เด็ก ตั้งแต่อายุ 1-15 ปี เพื่อพัฒนา ด้านความมีวินัย การทำตามกฎระเบียบ สำหรับเด็กอายุ 10-14 ปี ควรฝึกควบคุมและจัดการกับอารมณ์ ทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการแก้ไขปัญหาอย่างถูกต้อง เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมด้านจริยธรรมที่อาจซึบซับไปถึงอนาคต (สำนักงานสำรวจสุขภาพประชาชนไทย, 2554) จากสถิติดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวและการจัดการศึกษาของไทยยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร เด็กและเยาวชนจำนวนมาก

ที่ยังขาดการฝึกวินัยและไม่ได้รับการช่วยเหลือแก้ไข ผู้เรียนที่ขาดการฝึกวินัยที่เหมาะสมในวัยเด็ก จะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ไม่รู้ว่าสิ่งใดควรกระทำและสิ่งใดไม่ควรกระทำ การตัดสินใจช้า มีระดับความอดทนต่ำ ซึ่งจะส่งผลให้มีปัญหาทางด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น เด็บโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ปฏิบัติตามกติกา ก้าวร้าว เอาแต่ใจตนเอง หรือขาดความยับยั้งชั่งใจในเรื่องต่าง ๆ เป็นต้น (ศศิภา จงรักโชคชัย, 2556) จากการศึกษางานวิจัยและการสำรวจความคิดเห็นสถานการณ์คุณธรรมของสังคมไทย พบว่า มีความรุนแรงในระดับปานกลางและเกี่ยวข้องกับเรื่องระเบียบวินัยของเยาวชน โดยเฉพาะพฤติกรรมด้านความมีระเบียบวินัย โรงเรียนและหน่วยงานต่าง ๆ ได้พยายามพัฒนาความมีระเบียบวินัยของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องเสมอมา แต่ในปัจจุบันก็ยังประสบปัญหาเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยของเยาวชน ปัญหาที่เกิดขึ้นพบในโรงเรียน เช่น แต่งกายไม่เรียบร้อย มาโรงเรียนสาย การพูดคำหยาบ แสดงกิริยาทางวาจาและการกระทำที่ก้าวร้าว การทะเลาะวิวาทกันในโรงเรียน การลักขโมย การทุจริตในการเรียนและการสอบ เป็นต้น (ไทยรัฐ, 29 ธันวาคม 2559)

จากปัญหาข้างต้นจึงสามารถสรุปได้ว่า ระเบียบวินัยถือได้ว่าเป็นคุณธรรมที่สำคัญของเด็กและเยาวชนไทยซึ่งควรได้รับการปลูกฝังอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอและจริงจัง เพื่อให้ผู้เรียนนั้นเกิดพฤติกรรมการปฏิบัติอย่างถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาหาแนวทางการแก้ไขปัญหามาจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในหมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 ซึ่งมีแนวทางสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) ตามแนวคิดของนักจิตวิทยา คือ ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connection Theory) จัดอยู่ในนักจิตวิทยา กลุ่ม พฤติกรรมนิยม (Behavioral Learning Theory) ทฤษฎีดังกล่าวนี้ประกอบด้วย กฎการเรียนรู้ 3 กฎ (ทิสนา แคมมณี, 2548) ดังนี้ 1) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) 2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) และ 3) กฎแห่งผลที่พอใจ (Law of Effect) โดยนักจิตวิทยา กลุ่มนี้จะให้ความสำคัญกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของผู้เรียนซึ่งผู้สอนจะต้องจัดเตรียมประสบการณ์ให้กับผู้เรียน ให้คำแนะนำหรือสิ่งเร้าจากสภาพแวดล้อมโดยการนำเสนอหรือแนะนำให้ผู้ฝึกและผู้เรียนแสดงอาการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นด้วยการตอบสนองบางสิ่งบางอย่างออกมา การเสริมแรงจึงมีความสำคัญที่ต้องกำหนดจัดเตรียมไว้ เพื่อกำกับพฤติกรรมที่ต้องการรูปแบบพฤติกรรมใหม่ ๆ จะถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งกลายเป็นพฤติกรรมอัตโนมัติ ดังที่ วิจารย์ พานิช (2555) ได้กล่าวไว้ว่า ครูจะมีบทบาทมากขึ้นในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาตนเอง จากการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติและฝึกฝนเพื่อให้ตนเองนั้นเกิดการพัฒนา แล้วการเรียนรู้นั้นก็เกิดขึ้นภายในใจและสมองของตนเอง การจัดการเรียนรู้ที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น จากการศึกษาแนวการจัดการศึกษา และทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการนำทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์มาประยุกต์ใช้ในวิชาพลศึกษาเพื่อเป็นการปลูกฝังและสร้างเสริมระเบียบวินัยตั้งแต่วัยเด็กเกิดเจตคติที่ดีต่อการปฏิบัติตนและจะส่งผลต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไดค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งผลการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวนี้จะสอดคล้องกับแนวทางตามจุดหมายของการจัดการศึกษาของสังคมไทยเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษาโดย

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษาและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติ
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) จำนวน 5,460 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาพลศึกษาในปีการศึกษา 2560 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม จำนวน 60 คน ซึ่งมีเหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีดังนี้

2.1 นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นวัยที่มีความเหมาะสมที่เรียนรู้และปลูกฝังความมีวินัยเนื่องจากพัฒนาการตามวัยและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กมีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มีความสนใจใฝ่รู้ ชอบการสังเกตและการเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ ผ่านการลงมือกระทำ เรียนรู้ได้ดีผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า (ศัลลักษณ์ ชัยนิจ, 2558) การส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้พัฒนาไปอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องอาศัยความมีระเบียบวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวความประพฤติกรรมของผู้เรียนผ่านการเล่นหรือการทำกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความมีระเบียบวินัย

2.2 นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นวัยที่มีแนวโน้มที่จะเลือกปฏิบัติตามใจตนเอง เนื่องจากธรรมชาติของผู้เรียนจะเลือกปฏิบัติในสิ่งที่ตอบสนองอารมณ์ ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง เพราะผู้เรียนยังไม่มีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินชีวิต ยังไม่ทราบว่สิ่งใดควรกระทำ สิ่งใดไม่ควรกระทำ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2546) ดังนั้น การฝึกระเบียบวินัยให้กับผู้เรียนในวัยนี้จะเป็นการสร้างรากฐานการดำเนินชีวิตที่ดีต่อไปในอนาคต

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา และการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้วิธีการสอนพลศึกษาตามปกติ และตัวแปรตาม คือ ความมีระเบียบวินัย

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของธอร์นไคค์ และแผนการจัดการเรียนรู้สร้างเสริมความมีระเบียบวินัย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับประถมศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแบบวัดความมีระเบียบวินัย

1.2 การกำหนดประชากรและตัวอย่างกลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) จำนวน 5,460 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาพลศึกษาในปีการศึกษา 2560 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม จำนวน 60 คน

1.3 การเลือกโรงเรียนที่ทำการทดลอง ผู้วิจัยเลือก โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยมีเกณฑ์ในการเลือกโรงเรียนและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ เนื่องจากในการจัดชั้นเรียนของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม นั้นทางโรงเรียนได้มีการจัดแบ่งนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ออกเป็น 7 ห้อง โดยแต่ละห้องมีการกระจายเพศชายและหญิง กระจายอายุ และกระจายความสามารถของนักเรียนในแต่ละห้องให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งในการกระจายความสามารถของนักเรียนนั้นดูจากผลของคะแนนที่นักเรียนได้ทำแบบทดสอบของโรงเรียน เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียนให้ความร่วมมือในการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับความสามารถและองค์ประกอบอื่น ๆ ไม่แตกต่างจากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

1.4 การสุ่มห้องเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดำเนินการดังนี้ ผู้วิจัยทำการสุ่มห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 ห้อง จากจำนวน 7 ห้อง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากและสุ่มห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 ห้อง เข้าเป็นห้องกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก

1.5 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ และแบบวัดความมีระเบียบวินัย ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบ โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตทางสาขาวิชาพลศึกษาหรือมีประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษาไม่ต่ำกว่า 10 ปี ผลการวิเคราะห์พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 0.91 2) แบบวัดความมีระเบียบวินัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ผลการวิเคราะห์พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 0.92 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.85

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบแผนการทดลองที่ใช้ในครั้งนี้คือ Equivalent Control Group Pretest Posttest Design โดยจัดกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม 60 คน (กลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน) และมีการวัดตัวแปรตาม 2 ครั้ง คือ ก่อนการและหลังการทดลอง โดยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1.1 การดำเนินการก่อนการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาทำการทดสอบความมีระเบียบวินัยทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนทดลองในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง (Pre-test) นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยแตกต่างกันหรือไม่

2.2.2 การดำเนินการทดลองกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไค์ที่สร้างขึ้น จำนวน 16 แผน (แผนการจัดการเรียนรู้ 2 ครั้งต่อ 1 สัปดาห์) คาบเรียนละ 60 นาที รวม 8 สัปดาห์ กลุ่มควบคุมดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้วิธีการสอนพลศึกษาตามปกติ สอนโดยอาจารย์ประจำของโรงเรียน สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน รวม 8 สัปดาห์สาระการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองเหมือนกับกลุ่มควบคุม

2.2.3 การดำเนินการหลังการทดลอง หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไค์ ผู้วิจัยดำเนินการวัดความมีระเบียบวินัยในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบโดยใช้แบบวัดความมีระเบียบวินัย ฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน ผู้วิจัยดำเนินการติดตามผลโดยใช้การวัดความมีระเบียบวินัยหลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไค์ และดำเนินการวัดความมีระเบียบวินัยหลังการทดลอง (Post-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดความมีระเบียบวินัย ฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความมีระเบียบวินัย

3.2 สถิติที่ใช้ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยด้วยค่า “ที” (t-test)

ผลการวิจัย

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ความมีระเบียบวินัย (ก่อนการทดลอง)	กลุ่มทดลอง n = 30		กลุ่มควบคุม n = 30		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1. ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง	2.45	0.15	2.44	0.17	0.27	0.78
2. ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น	2.43	0.17	2.40	0.17	0.88	0.38
รวม 2 ด้าน	2.45	0.13	2.42	0.13	1.91	0.06

* $p < .05$

จากตาราง 1 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.45 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.45 คะแนน คือ มีคะแนนความมี

ระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.43 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.44 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.40 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ความมีระเบียบวินัย (กลุ่มทดลอง)	ก่อนการทดลอง n = 30		หลังการทดลอง n = 30		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1. ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง	2.45	0.15	2.89	0.06	16.91	0.00*
2. ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น	2.43	0.17	2.87	0.07	15.37	0.00*
รวม 2 ด้าน	2.45	0.13	2.88	0.04	20.13	0.00*

* $p < .05$

จากตาราง 2 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนการทดลอง เท่ากับ 2.45 คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลอง เท่ากับ 2.88 คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.45 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.43 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.89 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.87 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

ความมีระเบียบวินัย (กลุ่มควบคุม)	ก่อนการทดลอง n = 30		หลังการทดลอง n = 30		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1. ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง	2.44	0.17	2.49	0.17	1.79	0.08
2. ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น	2.40	0.17	2.46	0.14	2.30	0.02*
รวม 2 ด้าน	2.42	0.13	2.48	0.11	2.91	0.00*

* $p < .05$

จากตาราง 3 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อน

การทดลอง เท่ากับ 2.42 คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลอง เท่ากับ 2.48 คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนและหลังการทดลองในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.44 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.40 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยในด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.49 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.46 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม และจำแนกเป็นรายด้าน

ความมีระเบียบวินัย (หลังการทดลอง)	กลุ่มทดลอง n = 30		กลุ่มควบคุม n = 30		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1. ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง	2.89	0.06	2.49	0.17	11.73	0.00*
2. ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น	2.87	0.07	2.46	0.14	13.53	0.00*
รวม 2 ด้าน	2.88	0.04	2.48	0.11	18.55	0.00*

* $p < .05$

จากตาราง 4 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.89 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.87 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.49 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.46 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อ	ความมีระเบียบวินัย	หลังการทดลอง				t	p
		กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			
		n = 30		n = 30			
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
ด้านความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง							
1	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา	2.77	0.43	2.47	0.50	2.47	0.01*
2	นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน	2.90	0.30	2.47	0.57	3.66	0.00*
3	นักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนวิชาพลศึกษามาทุกครั้ง	2.90	0.30	2.43	0.56	3.96	0.00*
4	นักเรียนออกไปเข้าแถวด้วยตนเอง เมื่อถึงวิชาพลศึกษา	2.90	0.30	2.47	0.57	3.66	0.00*
5	นักเรียนเข้าแถวตามลำดับหน้าห้องเรียนเพื่อรอครูมารับไปเรียน	3.00	0.00	2.47	0.50	5.75	0.00*
6	นักเรียนวางอุปกรณ์พลศึกษาอย่างเป็นระเบียบเมื่อมาเรียนวิชาพลศึกษา	2.87	0.34	2.43	0.56	3.56	0.00*
7	นักเรียนปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเองโดยที่ครูไม่ต้องเตือน	3.00	0.00	2.43	0.56	5.46	0.00*
8	นักเรียนปฏิบัติตามกฎกติกาการเล่นและการฝึกทักษะ	2.77	0.43	2.47	0.62	2.15	0.03*
9	นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ	2.90	0.30	2.57	0.50	3.09	0.00*
10	นักเรียนได้รับมอบหมายให้ฝึกหัดทักษะนักเรียนจะตั้งใจปฏิบัติให้สำเร็จ	3.00	0.00	2.50	0.57	4.78	0.00*
11	นักเรียนไม่ตั้งใจและไม่เอาใจใส่ในการฝึกหัดทักษะ	2.80	0.40	2.47	0.62	2.43	0.01*
12	นักเรียนทำความสะอาดร่างกายตนเอง หลังเลิกเรียนวิชาพลศึกษา	3.00	0.00	2.43	0.67	4.57	0.00*
13	นักเรียนทำความสะอาดอุปกรณ์ของใช้ของตนเองและเก็บเข้าที่อย่างเป็นระเบียบ	2.87	0.34	2.47	0.57	3.28	0.00*
14	นักเรียนส่งหนังสือเรียนวิชาพลศึกษาตรงตามที่ครูนัดหมาย	2.77	0.43	2.43	0.50	2.75	0.00*
รวม		2.89	0.06	2.49	0.17	11.73	0.00*

ตาราง 5 (ต่อ) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อ	ความมีระเบียบวินัย	หลังการทดลอง				t	p
		กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			
		n = 30		n = 30			
		$\overline{X}$	SD	$\overline{X}$	SD		
ด้านความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น							
15	นักเรียนไม่เล่นและพูดคุย ขณะเข้าแถวและเดินแถว	2.90	0.30	2.57	0.67	2.45	0.01*
16	นักเรียนปฏิบัติตามกฎ กติกาของห้องเรียนโดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน	3.00	0.00	2.47	0.57	5.11	0.00*
17	นักเรียนตั้งใจฟัง เมื่อเวลาครูอธิบายหรือสาธิตการฝึกหัดทักษะ โดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน	2.97	0.18	2.37	0.61	5.12	0.00*
18	นักเรียนตั้งใจฝึกหัดทักษะกับคู่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถเมื่อต้องจับคู่กับเพื่อนเพื่อฝึกหัดทักษะ	2.93	0.25	2.40	0.49	5.22	0.00*
19	นักเรียนช่วยเหลือเพื่อน เมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ	2.87	0.34	2.47	0.50	3.56	0.00*
20	นักเรียนช่วยตักเตือนและแนะนำ เมื่อเพื่อนกระทำผิด	2.93	0.25	2.47	0.57	4.08	0.00*
21	นักเรียนกล่าวคำขอโทษ เมื่อตนเองกระทำผิด	2.77	0.43	2.40	0.56	2.83	0.00*
22	นักเรียนทิ้งเศษขยะ เศษอาหารหรือน้ำดื่มลงบนพื้น	2.83	0.37	2.33	0.66	3.59	0.00*
23	นักเรียนช่วยคุณครูเก็บอุปกรณ์พลศึกษา หลังเลิกเรียนวิชาพลศึกษา	2.70	0.46	2.37	0.10	2.51	0.01*
24	นักเรียนช่วยกันดูแลรักษาอุปกรณ์พลศึกษา	2.93	0.25	2.33	0.47	6.05	0.00*
25	นักเรียนทำความสะอาดครูอาจารย์ เมื่อพบหน้ากัน	2.80	0.40	2.43	0.56	2.87	0.00*
รวม		2.87	0.07	2.46	0.14	13.53	0.00*
รวมค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย		2.88	0.04	2.48	0.11	18.55	0.00*

จากตาราง 5 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ในข้อที่ 1 - ข้อที่ 25 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.89 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.87 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับดีมาก ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ (1) ความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง เท่ากับ 2.49 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่ (2) ความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่น เท่ากับ 2.46 คะแนน คือ มีคะแนนความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา ทำให้ความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นมีพัฒนาการขึ้นนั้น ผู้วิจัยได้แยกประเด็นการอภิปรายผลซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยของกลุ่มทดลอง หลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา หลังการทดลองมีความมีระเบียบวินัยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัยก่อนการทดลอง เท่ากับ 2.48 คือ มีความมีระเบียบวินัยในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย เท่ากับ 2.88 คือ มีความมีระเบียบวินัยในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 และสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 โดยกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความมีระเบียบวินัยสูงกว่าก่อนการทดลองในทุก ๆ ด้าน ซึ่งประกอบไปด้วย (1) ด้านความมีระเบียบวินัยต่อตนเอง (2) ด้านความมีระเบียบวินัยต่อผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีระเบียบวินัย เท่ากับ 2.88 คือ มีความมีระเบียบวินัยในระดับดีมาก นักเรียนกลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.48 คือ มีความมีระเบียบวินัยในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 และสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 จากการอภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 1 และข้อที่ 2 สามารถอภิปรายดังต่อไปนี้

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม อบอุ่นร่างกาย และพัฒนาสมรรถภาพ มีแนวทางที่สอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2548) กล่าวว่า กฎแห่งความพร้อมของผู้เรียนจะเกิดขึ้นทันที ถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ข้อที่ 1 กฎแห่งความพร้อม เป็นขั้นที่ผู้วิจัยได้สอดแทรกให้นักเรียนแสดงออกถึงความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่น โดยผ่านการจัดกิจกรรมที่ 1 หนูทำได้ ครูจะเป็นผู้กำหนดเวลา และคอยกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติ ดังนี้ การเข้าเรียนตรงต่อเวลา การเตรียมอุปกรณ์ของใช้ การแต่งกายและการผูกเชือกกรองเท้า การเข้าแถวและการเดินแถว การวางถุงพลศึกษาที่ชั้นวางกระเป๋า การนั่งประจำที่ของตนเอง การจัดกิจกรรมในขั้นนี้เป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียน ดังที่ วิลลาพัฒน์ อรุณบุญสวัสดิ์ (2549) กล่าวว่า เด็กสามารถเรียนรู้ความมีวินัยในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม บรรยากาศที่อบอุ่นและความสัมพันธ์ที่ดีเป็นสิ่งจำเป็นในการส่งเสริมการมีระเบียบวินัยในตนเอง การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นจะทำให้เด็กเรียนรู้พฤติกรรมของผู้อื่นหรือไม่กระทำการพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสม ซึ่งจะทำให้เด็กพัฒนาตนเองได้ เมื่อเด็กได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และการที่เด็กได้ทำกิจกรรมที่มีระเบียบวินัย จะทำให้เด็กรู้สึกว่าการมีวินัยสำคัญเมื่อได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับ ญัฐพร สุดดี (2549) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างวินัยให้กับเด็กจะทำให้เด็กดูแลช่วยเหลือตนเองได้ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยต้องอาศัยการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของครูวิชาพลศึกษาเป็นสื่อกลางที่จะมีส่วนช่วยสร้างและปลูกฝังให้นักเรียนที่เรียนวิชาพลศึกษานั้นมีระเบียบวินัย โดยเฉพาะระเบียบวินัยขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กจึงมี

ความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องปลูกฝังให้กับเด็ก และจะส่งผลไปถึงวินัยในการเรียนและวินัยในด้านการทำงาน หรือกิจกรรมอื่น ๆ อย่างเหมาะสมมีความเข้าใจ สามารถรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานอย่างเต็มความสามารถ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉันทนา ศรีภักดี และสิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (2554) พบว่า การจัดประสบการณ์หรือการจัดกิจกรรมให้เด็กได้ฝึกหัดและลงมือปฏิบัติ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความมีวินัยในด้านความรับผิดชอบ ด้านการควบคุมตนเอง ด้านการยอมรับผู้อื่น และด้านการตรงต่อเวลา

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในชั้นนำ (นำเข้าสู่บทเรียน) อธิบาย และสาธิต, ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกหัด (ฝึกหัดทักษะ), ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้เพื่อความสนุกสนาน และขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีแนวทางที่สอดคล้องกับ ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2557) กล่าวไว้ว่า หลักการในการสอนเด็ก คือ การสอนทางตรงหรือการแสดงให้เห็นตัวอย่าง และให้เด็กนั้นทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติซ้ำ ๆ และการสอนด้วยการใช้เกมรูปแบบต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาจากการเรียนรู้ข้อที่ 2 กฎแห่งการฝึกหัด เป็นขั้นที่ผู้วิจัยได้สอดแทรกให้นักเรียนแสดงออกถึงความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่น โดยผ่านการจัดกิจกรรมที่ 2 ฉันทังใจฝึก และกิจกรรมที่ 3 พวกเรามีวินัย ให้นักเรียนฝึกหัดปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย การนับให้ครบตามจำนวนครั้งที่ครูกำหนดโดยรอสัญญาณนกหวีดจากครู ตั้งใจฟัง เมื่อเวลาครูอธิบายหรือสาธิตการฝึกหัดทักษะ ตั้งใจฝึกหัดทักษะและการช่วยเหลือเพื่อน เข้าแถวตามลำดับก่อนหลังในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ และปลูกฝังความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นโดยให้นักเรียนแสดงออกถึงการดูแล เก็บรักษาอุปกรณ์ของตนเอง การทำความสะอาดร่างกายหลังเลิกเรียนวิชาพลศึกษา การเก็บอุปกรณ์ของใช้ส่วนตัวไว้ในถุงพลศึกษา การเก็บอุปกรณ์ที่ใช้ส่วนร่วมตามรายชื่อประจำวันที่ได้รับมอบหมาย การทำความเคารพอาจารย์ผู้สอน และการเข้าแถวและการเดินแถวเพื่อกลับห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ อชรา เอิบสุสิริ (2559) กล่าวว่า การกระทำซ้ำ ๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มั่นคงถาวร ส่วนการกระทำที่ไม่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจะทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้ที่ถาวร ดังที่ Hurlock (1984) ได้กล่าวไว้ว่า ระเบียบวินัยช่วยให้เด็กมั่นใจ เพราะเป็นการบอกว่าจะทำอะไรและสิ่งใดไม่ควรทำ และช่วยให้เด็กได้หลีกเลี่ยงต่อความรู้สึกผิดหรืออับอายต่อพฤติกรรมผิด ทำให้เด็กนั้นอยู่ในมาตรฐานการยอมรับของสังคม และที่สำคัญคือการนำมาซึ่งการปรับตัวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จและมีความสุข และระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นเป็นสิ่งที่เกิดจากการฝึกอบรมตั้งแต่วัยเด็กจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ จากเด็กจนกระทั่งวัยรุ่นถึงวัยผู้ใหญ่ ในระยะแรกเด็กยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องอาศัยผู้อื่นดูแลตลอดเวลา แต่เมื่อเติบโตขึ้นความสามารถด้านต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นด้วย และจะค่อย ๆ เรียนรู้เกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น การพัฒนาความมีระเบียบวินัยให้กับเด็กนั้น ต้องเริ่มจากค่อยเป็นค่อยไป เริ่มจากง่ายก่อนเพื่อเป็นการเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่เด็ก สอดคล้องกับงานวิจัยของ จักริน ดวงคำ (2554) พบว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่ปลูกฝังและสอดแทรกความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียนส่งผลต่อการพัฒนาความมีระเบียบวินัยในตนเอง สอดคล้องกับ Sheviakov and Fritz (1995) กล่าวว่า การเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยในตนเองให้กับเด็กโดยการให้ความรู้ รวมถึงการอบรม การแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้เกิดความคล้อยตามและเกิดการเลียนแบบจากตัวแบบที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ (2551) พบว่า การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยอย่างต่อเนื่องให้กับนักเรียนจะส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อโรงเรียน และต่อครอบครัว

ในการจัดกิจกรรมในแต่ละขั้นนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาจากการเรียนรู้ข้อที่ 3 กฎแห่งผลที่พอใจ เป็นขั้นที่ผู้วิจัยได้สอดแทรกการเสริมแรงหรือสิ่งเร้าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองหรือให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ตามที่ต้องการ โดยการกล่าวคำชมเชย การให้รางวัล และการให้คะแนนดาวเด็กดี จัดกิจกรรมเน้นให้นักเรียนประสบความสำเร็จ มีความท้าทาย มีลักษณะการเล่นและการแข่งขันกันภายในห้องเรียน จึงทำให้

นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น มีแรงจูงใจให้อยากเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ศศิธร เวียงวะลัย (2556) ได้กล่าวว่า การสร้างแรงจูงใจนั้นว่าสำคัญมาก เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ รางวัลจึงเป็นสิ่งควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียน ครูต้องสร้างแรงจูงใจภายนอกให้กับผู้เรียน ครูจะต้องให้ผู้เรียนรู้ผลการกระทำหรือผลการเรียน เพราะการรู้ผลจะทำให้ผู้เรียนทราบว่าการทำงานนั้นถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ถ้าการทำงานนั้นผิดหรือไม่เป็นที่พอใจเขาก็จะได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง สอดคล้องกับ ประไพ ประดิษฐ์สุขถาวร (2555) ได้กล่าวว่า พัฒนาการของเด็กวัยประถมต้นเป็นวัยที่รู้จักเหตุและผล สามารถแก้ไขปัญหาพร้อมที่จะเรียนรู้ระเบียบวินัย เริ่มเรียนรู้ที่จะให้ความร่วมมือ รู้จักให้และรับ เด็กจะแสดงออกได้อย่างเหมาะสมด้วยการฝึกฝนและให้คำแนะนำ ให้คำชมเมื่อเด็กทำได้ดี และแก้ไข ชักจูง แนะนำเมื่อเด็กทำไม่เหมาะสม ส่งเสริมให้เด็กรู้จักควบคุมอารมณ์และมีการปรับตัวที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ ศศิลักษณ์ ขยันกิจ (2558) ได้กล่าวว่า เด็กวัย 5-6 ปี เป็นวัยที่มีความเหมาะสมที่เรียนรู้และปลูกฝังความมีวินัย เนื่องจาก พัฒนาการตามวัยและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กมีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มีความสนใจใฝ่รู้ ชอบการสังเกตและการเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ ผ่านการลงมือกระทำ เรียนรู้ได้ดีผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ดังนั้น การส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้พัฒนาไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นจึงต้องอาศัยความมีระเบียบวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวความประพฤติกรรมของเด็กผ่านการเล่นหรือการทำกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความมีระเบียบวินัย

จากข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำกิจกรรมมาเป็นสื่อเพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเกิดความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นนั้นเป็นผลให้นักเรียนมีความมีระเบียบวินัยที่พัฒนาขึ้น ซึ่งเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญที่นักเรียนทุกคนจะต้องมีเพื่อเป็นพื้นฐานในการนำไปสู่การปลูกฝังคุณธรรมในด้านอื่น ๆ การสอนระเบียบวินัยให้นักเรียนนั้น ไม่ใช่การบังคับขู่เข็ญ อย่างเข้มงวด แต่เป็นการทำให้นักเรียนรู้สึกเคยชินและคุ้นเคยกับการดำเนินชีวิตของตนเอง และจะเป็นทักษะชีวิตที่ทำให้นักเรียนนั้นเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยในตนเองและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ก่อนการทดลองผู้วิจัยควรทำการศึกษาปัญหาพฤติกรรมของเด็กนักเรียน โดยสอบถามครูผู้ปกครองหรือเพื่อนของนักเรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลก่อนการทดลองว่านักเรียนคนใดมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นมากน้อยเพียงใด

1.2 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้นยังไม่สามารถที่จะช่วยเหลือหรือตัดสินใจบางอย่างได้ด้วยตนเอง พ่อแม่ ผู้ปกครอง และครู ต้องดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด การส่งเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียนนั้น ครูจำเป็นต้องนำกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่นในแต่ละชั้นมาจัดสรรเวลาให้มีความเหมาะสม แต่ละกิจกรรมในการทำวิจัยสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม และควรออกแบบกิจกรรมให้มีความหลากหลาย นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน เกิดความกระตือรือร้นในตนเอง รู้จักการปรับตัวเพื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.3 ครูควรจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดธอร์นไคค์อย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น

2. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำแนวคิดของธอร์นไคต์ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยในด้านอื่น ๆ หรือกิจกรรมกีฬาอื่น ๆ

2.2 ควรมีการนำแนวคิดของธอร์นไคต์ไปประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). *ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์*. กรุงเทพมหานคร: วี.ที.ซีคอมมิวนิเคชั่น.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2539). *พูดอย่างนี้โอ*. กรุงเทพมหานคร: ที.พี. พรินท์.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พุทธศักราช 2560-2564*. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- จักริน ตัวคำ. (2554). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ฉันทนา ศรีภักดี และสิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2554). *การศึกษาค้นคว้าความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร)*.
- ณัฐพร สุดดี. (2549). *ระเบียบวินัยในวัยเด็กใครว่าไม่สำคัญ*. *วารสารครุศาสตร์*, 35(1), 21-31.
- ทิตินา แคมมณี. (2548). *ศาสตร์องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิด้าโพลชี้คุณธรรมของสังคมไทยรุนแรงปานกลาง. (2559, 25 ธันวาคม). *ไทยรัฐ*. สืบค้นจาก <https://www.thairath.co.th/content/824346>
- น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ. (2551). *ผลของการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมมีวินัยอย่างต่อเนื่อง โดยความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ปัญหาสังคมไร้ระเบียบ. (2557, 25 เมษายน). *ไทยพับลิก้า*. สืบค้นจาก <https://thaipublica.org/2014/04/social-disorganized/>
- ประไพ ประดิษฐ์สุขถาวร. (2555). *พัฒนาการด้านสติปัญญา: วัยประถมต้น Primary school children Cognitive development*. สืบค้นจาก http://mcp.swis.mcp.ac.th/html_edu/cgi-bin/mcp/main_php/print_informed.php?id_count_inform=18312
- เพชรรัตน์ จงนิมิตรสถาพร, ลัดดา ศิลาโนย และ ภัสสร อินทรกำแหง. (2537). *ผลการใช้กิจกรรมเกมในการพัฒนาความมีวินัยทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (รายงานผลการวิจัย)*. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2557). *จิตวิทยาสำหรับครู*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- วิลาพัฒน์ อรุณบุญวาท. (2549). *การพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมตามแนวทางไตรสิกขาเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต ไม้ได้ตีพิมพ์)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). *การจัดการเรียนรู้*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ศศิภา จงรักโชคชัย. (2556). *ทำอย่างไรเมื่อลูกไม่มีวินัย*. กรุงเทพมหานคร: อักษรศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิลักษณ์ ขยันกิจ. (2558). เปิดประเด็น เตรียมเด็กอนุบาลอย่างไรให้ขึ้น ป.1 แบบพร้อมเรียนรู้. *วารสารครูศาสตร์*, 43, 148-152.
- ศิลปชัย สุวรรณธาดา. (2533). *การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหวทฤษฎีและการปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำรวจสุขภาพประชาชนไทย, สำนักงาน. (2554). *ผลการสำรวจสุขภาพประชาชนไทย สุขภาพเด็กครั้งที่ 4 (2551-2552)*. สืบค้นจาก <https://www.hiso.or.th/hiso5/report/sreport.php?m=4>
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2550). *วินัยนักเรียนสารานุกรมวิชาชีพครูเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สกสค).
- อัครา เอิบสุขสิริ. (2559). *จิตวิทยาสำหรับครู*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Heckman, J. J. (2013). *Giving kids a fair chance*. Cambridge, MA: The MIT Press
- Hurlock, E.B. (1984). *Child Development* (6th ed.). Singapore: McGraw-Hill.
- Sheviakov, G. & Fritz, R. (1995). *Discipline For Today's Children and Youth*. Washington D.C.: Department of Supervision and Curriculum Development.